

Arrest

nr. 253 729 van 29 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 oktober 2020 tot intrekking van haar recht op verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en op grond van haar huwelijk met een Belg, op 31 oktober 2017 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Met een beslissing van 2 oktober 2020 wordt het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

*Naam: M.
Voorna(a)m(en): G.
Nationaliteit: Turkije
[...]*

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene vroeg op 13.04.2017 het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot, zijnde dhr. S.I. [...], van Belgische nationaliteit. De F-kaart werd op 31.10.2017 afgeleverd.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een uittreksel van de huwelijksakte voorgelegd dd. 13.04.2017. Betrokkenen zijn gehuwd op 03.03.2015. Dit huwelijk werd echter bij vonnis dd. 25.10.2018 nietig verklaard. Betrokkene ging in beroep, maar het Hof van Beroep heeft dit vonnis bevestigd in haar arrest dd. 27.02.2020.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan.

Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 10.05.2019 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 16.08.2019. Gelet op de beroepsprocedure van betrokkene tegen de nietigverklaring van het huwelijk door de Rechtbank van Eerste Aanleg werd gezamenlijk met de goedkeuring tot herinschrijving tevens een onderzoek opgestart op basis van art. 42quater.

Dit werd betekend op 13.12.2019.

Inmiddels werd ook het arrest van het Hof van Beroep ontvangen, waaruit de nietigverklaring van het huwelijk definitief blijkt. Daarom wordt de beslissing heden genomen op basis van art. 74/20 van de wet van 15.12.1980.

Volgende stukken werden voorgelegd:

- *Attest OCMW dd. 13.12.2019 waaruit blijkt dat zij niet ten laste valt van het OCMW.*
- *Verklaring lidmaatschap mutualiteit dd. 10.01.2020*
- *Kopie paspoort dat op 20.09.2013 werd afgeleverd in Rotterdam, net als haar identiteitskaart. Uittreksel identiteitskaart Republiek Turkije dd. 12.08.2019 waarop verklaring bestuurshoofd van de wijk H. werd op aangebracht.*
- *Loonbrieven C.K. [...] en bankuittreksels.*
- *Rekeninguittreksels op naam van betrokkene waaruit stortingen blijken van dhr. K.C. in 2018 en 2019.*
- *Verklaringen/attest betrokkenes huisarts, dr. [...] dd. 28.12.2015; dd. 12.04.2019; dd. 16.07.2019; dd. 13.12.2019; dd. 31.03.2020*

- Mailverkeer dd. 10.04.2019 tussen K.C. en dienst radiologie ZNA met betrekking tot data van onderzoeken betrokkene; attesten ZNA dd. 08.03.2019 en dd. 09.04.2019
- Verklaringen van broer K.A. [...] en schoonzus A.S. [...]

Voor zover zou geopperd worden dat, gelet er een onderzoek op basis van art. 42quater in het verleden aan betrokkene werd omdat er een beroepsprocedure lopende was tegen het vonnis dd. 25.10.2018, zij zodoende wél beroep zou kunnen doen op de uitzonderingsgronden, dient opgemerkt te worden dat dit geenszins het geval is.

Van minderjarige kinderen in het Rijk is alvast geen sprake waardoor de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater §4, 2° en 3° alvast niet van toepassing is. Verder werd er niets voorgelegd, noch zou iets kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie, waardoor ook deze uitzonderingsgrond niet van toepassing is. Tot slot voor wat betreft de uitzonderingsgrond zoals vermeld in art. 42quater §4, 1° dient opgemerkt te worden dat ook deze uitzonderingsgrond niet had kunnen worden ingeroepen mocht het huwelijk niet nietig verklaard geweest zijn. Immers, betrokkenen zijn gehuwd op 03.03.2015. Tijdens de woonstcontroles in de periode van april 2015 tot maart 2017 kon niet worden vastgesteld dat betrokkenen gezamenlijk gevestigd waren, en reeds op 20.12.2017 waren er voldoende elementen aanwezig in het onderzoeksdossier van het parket om betrokkenen te dagvaarden met oog op vernietiging van het huwelijk. Dit alles heeft daadwerkelijk geleid tot vernietiging van het huwelijk, het einde van de relatie staat op zijn minst vast vanaf 20.12.2017. Er zou geenszins sprake zijn van 3 jaar huwelijk. Tot slot voldoet betrokkene niet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde. Zij ontvangt weliswaar gelden van dhr. K.C. Echter zijn deze gemiddeld niet minstens gelijk aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Op welke wijze betrokkene zou kunnen voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel, is niet duidelijk. Maar zoals gesteld, inmiddels is de nietigverklaring definitief, en is art. 42quater in zijn geheel niet van toepassing.

Voor wat de humanitaire situatie van betrokkene betreft: wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (bijlage 19ter dd. 13.04.2017) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst of origine slechts een relatief korte periode betreft. Betrokkene heeft voorheen nog enkele aanvragen gezinshereniging ingediend, maar hebben niet tot het verblijfsrecht geleid. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf of aan verblijfsaanvragen die geen positief resultaat hebben gekend. Aangezien betrokkene het overgrote deel van haar leven in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, en de taal nog machtig is (cfr. bijstand van een tolk ter zitting Hof van Beroep dd. 23.01.2020) kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Betrokkene lijkt eerder het land van herkomst verlaten te hebben. Er werden immers stickers verblijfsaantekeningen aangebracht in het voorgelegde paspoort. Het is niet duidelijk of deze tot enig verblijfsrecht hebben kunnen leiden. Het voorgelegde paspoort en de identiteitskaart werden bovendien op 20.09.2013 afgeleverd te Rotterdam. Hoe lang betrokkene het land van herkomst dan daadwerkelijk heeft verlaten is niet duidelijk, hieromtrent wordt geen duidelijkheid geschept, noch door betrokkene noch door haar raadsman. Uit arrest van het Hof van Beroep dd. 27.02.2020 blijkt dat betrokkene een 8-tal jaar geleden het land van herkomst verliet en naar Nederland reisde.

Betrokkene verbleef dus mogelijks (al dan niet illegaal) ook enkele jaren in Nederland. Er van uit gaande dat betrokkene in 2012 het land verliet, dan nog dient vastgesteld te worden dat het grootste deel van haar leven, namelijk zo'n 53 jaar, in het land van herkomst heeft gewoond. Het aantal jaren verblijf in en haar banden met België kunnen zodoende geenszins opwegen tegen die in het land van herkomst of origine.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat afgesloten huwelijk werd vernietigd door het de Rechtbank van eerste aanleg in 2018 en dat deze beslissing door het Hof van Beroep werd bevestigd op 27.02.2020. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk.

Er werden verklaringen voorgelegd van dhr. K.A. [...] en diens Belgische echtgenote A.S. [...] waaruit moet blijken dat betrokkene regelmatig bij hen verbleef in 2018 en dat betrokkene de zus zou zijn van dhr. K. In deze dient opgemerkt te worden dat de afstamming niet is aangetoond. Betrokkenes ouders zouden immers M.O. en M.F. heten; die van dhr. K. zouden K.M. en S.F. zijn. Voor zover betrokkene en

dhr. K. wel degelijk zus en broer zouden zijn, dient tevens opgemerkt te worden dat zij heden niet meer gezamenlijk gevestigd zijn en betrokkene ook niet door hem financieel wordt ondersteund.

Betrokkene is een volwassen persoon en maakt geen deel uit van haar volwassen broer zijn kerngezin. Uit niets blijkt dat zij geen leven zou kunnen opbouwen zonder zijn nabijheid. Er werd voorts een attest voorgelegd van huisarts dr. V.D. dd. 31.03.2020 waarin onder andere wordt verklaard dat mevrouw hulp krijgt van haar zoon bij haar medische opvolging. Nergens uit het dossier of uit het Rijksregister echter is er een zoon van betrokkene in het Rijk terug te vinden. Verder kan er opgemerkt worden dat uit mailverkeer in het dossier door dhr. K.C. informatie werd opgevraagd aan het ZNA in naam van zijn moeder, met vermelding van betrokkenes naam. De raadsman van betrokkene stelt dan weer in zijn brief dd. 02.04.2020 dat dhr. K. betrokkenes schoonzoon is. Stukken ter staving van enige verwantschap werden niet voorgelegd.

Tot slot is betrokkene heden gedomicilieerd op het zelfde adres als dhr. C.F. en mevr. I.E.. Ook met hen werd geen enkele verwantschap aangetoond, noch zou deze kunnen blijken uit het Rijksregister.

Alle voorgaande (al dan niet voorgehouden) verwant- of vriendschappen kunnen dan ook geen hinderpaal vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Voor zover dhr. K. wel degelijk een zoon of schoonzoon van betrokkene zou zijn, het is immers hij die gelden overmaakt aan betrokkene: in het Rijksregister is dhr. K. niet gekend. Hij blijkt dus niet te verblijven in België noch heeft hij hier ooit verbleven. Uit de voorgelegde loonfiches en rekeninguittreksels blijkt hij te werken voor een bedrijf in Nederland, zou hij adres houden in Dordrecht en beschikken over een Nederlandse bankrekening.

Betrokkene blijkt in dat geval dus familieleden te hebben in Nederland waar zij zich bij kan voegen voor zover zij aldaar aan de voorwaarden voldoet. Ook zou betrokkene meerdere dochters hebben, waarvan er één dochter in Nederland zou wonen (cfr. arrest Hof van Beroep dd. 27.02.2020 – p.9). Waar betrokkenes andere dochters desgevallend zouden wonen, is niet duidelijk. Betrokkene legde heel weinig stukken in dit kader voor. Voor zover zij nog in het land van herkomst zouden verblijven, dient opgemerkt te worden dat de loutere verklaring dd. 12.08.2019 van het bestuurshoofd van de wijk H. dat betrokkene niemand in Turkije zou hebben, in dergelijk geval eenvoudig is weerlegd. Bovendien is betrokkene een volwassen persoon, draagt zij nog de Turkse nationaliteit, is zij de taal nog machtig en is het moeilijk om aan te nemen dat zij geen enkele kennis, vriend of familielid meer in het land van herkomst zou wonen hebben na een verblijf van 53 jaar. In het geval betrokkenes andere kinderen zich elders (eventueel in Europa) gaan vestigen zijn, zoals onder andere de ene dochter van betrokkene in Nederland, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich dus, zoals gesteld, bij één van haar familieleden kan voegen voor zover zij aan de voorwaarden voldoet. Dit wil in dergelijk geval zeggen dat betrokkene er desgevallend medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover zij vergezeld is van het legaal verblijvende gezinslid en dit gezinslid aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Opnieuw, betrokkene legde heel weinig stukken omtrent haar familiale situatie voor, waardoor het heden voor DVZ koffiedik kijken is. Betrokkene zal ongetwijfeld bijgestaan worden door haar raadsman om na te gaan of daar mogelijkheden bestaan voor mevrouw.

Voor wat betreft haar economische, sociale en culturele integratie legt betrokkene geen stukken voor. Uit het dossier blijkt betrokkene over een ziektekostenverzekering te beschikken. Dit is echter geen afdoende bewijs is van een mate van integratie in België die het nemen van huidige beslissing in de weg zou kunnen staan gezien dit nu eenmaal verplicht is in België. Voor wat verder haar economische integratie betreft, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent niets werd voorgelegd, behalve een attest waaruit blijkt dat ze geen leefloon geniet. Uit het administratieve dossier kan alvast blijken dat er nooit enige tewerkstelling in het Rijk is geweest, waardoor ook hier geen integratie kan blijken die een beletsel kan vormen voor huidige beslissing. Betrokkene lijkt verder financieel ondersteund te worden door dhr. K.C.. De voorgelegde rekeninguittreksels van ABN Amro bevatten echter nergens dhr. K. zijn naam. Wel integendeel, ze bevatten tweemaal de naam van betrokkene.

Ook het rekeningnummer op de voorgelegde loonfiches verschilt van het rekeningnummer van hetwelke betrokkene geld ontvangt. De naam en adresgegevens die betrokkene mogelijks aan desbetreffend rekeningnummer heeft gegeven in haar BNP-account is bijgevolg niet relevant. Voor zover betrokkene daadwerkelijk van dhr. K. geld ontvangt, dient opgemerkt te worden dat niets uitsluit dat betrokkene verder financieel ondersteund wordt door dhr. K.C., dewelke vermoedelijk in Nederland verblijft. Dit blijkt uit de voorgelegde rekeninguittreksels van betrokkene en dhr. K. alsook loonfiches op diens naam. Deze financiële ondersteuning vanuit het buitenland kan evenzeer verder gezet worden wanneer betrokkene zich in het land van herkomst (Nederland) of origine (Turkije) gaat vestigen.

Er kan verder uit het dossier ook niet blijken dat betrokkene zelfs nog maar stappen heeft ondernomen om het traject zoals wettelijk bepaald (Nederlandse lessen, inburgeringscursus, ...), aan te vangen. Uit

het dossier kan dus geenszins blijken dat betrokkene op dit vlak een bepaalde mate van integratie in het Rijk heeft bereikt die de aard van de beslissing zou kunnen wijzigen.

Er worden, naast een attest dd. 12.04.2019 waaruit verscheidene consultaties blijken, een aantal verklaringen voorgelegd van betrokkene's huisarts, dr. V. te Wetteren. Het is niet duidelijk of betrokkene zich – indien zij zo slecht te been is – nog steeds van Merksem naar Wetteren verplaatst voor een consult bij de huisarts (cfr. attest dd. 13.12.2019 en 31.03.2020). In elk geval kan opgemerkt worden dat het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten. Temeer nu blijkt dat deze verkeerde informatie bevatten, en de huisarts de verklaringen mogelijks (deels) heeft opgesteld op basis van wat betrokkene of – bij gebrek kennis van de Nederlandse taal van betrokkene – haar entourage hem heeft verteld. Op 28.12.2015 verklaart de huisarts dat betrokkene in een depressieve stemming is. Mevrouw voelt zich volgens de verklaring slachtoffer van de uitspraak door DVZ wegens het intrekken van het verblijfsrecht. Hierin dient opgemerkt te worden dat mevrouw in 2015 helemaal geen houder van het verblijfsrecht was. Het is natuurlijk wel aannemelijk dat de precare situatie waarin ze zich bevond, mogelijks niet bevorderlijk was voor haar gemoedstoestand en/of haar gezondheidstoestand. Op 16.07.2019 wordt verklaard dat betrokkene wegens analfabetisme en angstaanvallen in besloten ruimte niet in staat is taallessen te volgen die haar werden opgelegd. Op 13.12.2019 wordt verklaard dat mevrouw wegens ziekte met uitgebreide pathologie niet meer in staat is te werken. Een regelmatige medische opvolging moet geschieden bij de artsen bij wie zij als patiënte gekend is. Bij raadpleging van de RSZ-databank blijkt dat betrokkene helemaal nooit heeft gewerkt in België. Bovendien wordt de verklaring dat betrokkene klaarblijkelijk enkel de nodige medische opvolging zou kunnen genieten die ze nodig heeft, bij de artsen die haar kennen, en de verklaring dd. 31.03.2020 waarin wordt gesteld dat mevrouw medisch moet worden opgevolgd en zij hier volgens haar huisarts hulp bij nodig heeft van haar zoon. De medische behandeling zou niet mogen onderbroken worden en zou vermoedelijk moeilijk te organiseren zijn in het geboorteland, niet gestaafd.

Uit niets in het dossier kan blijken dat zij in het land van herkomst of bij haar familieleden in Nederland, in hun bijzijn, niet de nodige medische zorgen zou kunnen genieten, en haar medische dossier niet zou kunnen worden overgedragen met oog op een goede opvolging. Ondanks de jarenlange aanhoudende medische problematiek dient opgemerkt te worden dat deze klaarblijkelijk betrokkene er niet van weerhield om te reizen. Zo beschikte betrokkene klaarblijkelijk in 2018 nog steeds over een reisverzekering.

Wat betreft de leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene dient uit geheel van de stukken opgemerkt te worden dat betrokkene geen stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar gezondheid en de zorgen die ermee gepaard gaan, daadwerkelijk een beletsel vormen om terug te keren naar het land van herkomst (Nederland) of origine (Turkije), noch kan dit blijken uit het dossier.

Er dient tot slot op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft zij kunnen doen omdat zij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontleen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient te worden gesupprimeerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij licht het middel als volgt toe:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst verwezen naar artikel 42quater Vreemdelingenwet, waarbij verwerende partij stelt dat dit artikel geenszins van toepassing kan zijn, omdat het huwelijk van verzoekster intussen definitief werd nietig verklaard.

Artikel 42quater, §1, 4° en §4 bepalen evenwel als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie [...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervroegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 40, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]”

Verwerende partij stelt dus dat dit artikel niet van toepassing kan zijn, omdat het huwelijk intussen definitief nietig werd verklaard.

De redenering hierachter is totaal onduidelijk en wordt ook niet verder gemotiveerd...

Nergens in artikel 42quater Vreemdelingenwet wordt de toepassing ervan uitgesloten wanneer het huwelijk nietig verklaard wordt, integendeel...

Wel spreekt men bij de uitzonderingsgronden (§4, 1 °) over het te goeder trouw zijn van de echtgenoot.

Uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent blijkt evenwel dat verzoekster goede bedoelingen had bij het huwelijk, doch dat de relatie onder andere stuk liep door het feit dat meneer er andere relaties op nahield. Meneer is bovendien degene die ook reeds andere vrouwen al naar België haalde in het kader van een huwelijk, daar waar verzoekster voordien nooit eerder een huwelijk of partnerschap aanging met een Belg of EU'er (dit blijkt uit de stukken van het OM).

Verzoekster was dus wel degelijk te goeder trouw, doch het mocht niet zijn.

Verwerende partij laat na om hier standpunt over in te nemen of hierover een motivering over te formuleren, en beperkt zich louter tot de stelling dat artikel 42quater 'geheel niet van toepassing is'.

Artikel 42quater Vreemdelingenwet is echter wel van toepassing, en vervolgens dus ook de uitzonderingsgronden.

De uitzonderingsgrond in 1° heeft betrekking op de duur van het huwelijk of het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging.

Verwerende partij stelt dat deze uitzonderingsgrond niet van toepassing zou kunnen zijn (indien artikel 42quater überhaupt zou kunnen toegepast worden) omdat men tijdens de woonstcontroles tussen april 2015 en maart 2017 verzoekster niet kon aantreffen in de gezinswoning en er dus geen sprake was van een gezamenlijke vestiging.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag artikel 42quater, §1,4° evenwel niet cumulatief worden toegepast (RvV 16 juni 2016, nr. 169.961). Men mag de uitzonderingsgrond van §4, 1° dus niet gaan uitsluiten wanneer er wel sprake is van 3 jaar huwelijk, maar niet perse van een gezamenlijke vestiging.

Verwerende partij kan dus geen einde stellen aan het verblijfsrecht van een echtgenoot die feitelijk gescheiden leefde van de Belg. Dat kan pas als het huwelijk effectief nietig is verklaard.

Deze zienswijze is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogierakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22) en met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2014, B.36.8) (bron: <https://www.agii.be/nieuws/rvv-verduidelijkt-toepassing-uitzondering-op-einde-verblijf-familieid-unieburger-of-belg>).

Men dient dus louter de kijken naar de duur van het huwelijk vanaf de datum huwelijk tot de aanvang van de gerechtelijke procedure tot nietigverklaring.

Er wordt evenwel niet nader gespecificeerd wat onder 'aanvang' dient te worden verstaan.

Verzoekster en haar ex-echtgenoot huwden op 03.03.2015. De dagvaarding door het Parket gebeurde op 20.12.2017, en dus nét geen drie jaar later.

Doch de eerste zitting op de Rechtbank, alwaar verzoekster voor de eerste keer de kans kreeg om zich in persoon of via een raadsman te verdedigen, dateert evenwel van 20.09.2018, en dus méér dan driejaar na de huwelijksdatum.

6.

Zelfs indien met de toepassing van artikel 42quater Vreemdelingenwet niet zou aanvaarden, zoals verwerende partij meent, is er nog artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling stelt als volgt:

"§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. "

In de bestreden beslissing meent verwerende partij dat er rekening gehouden werd met deze elementen, doch duidelijk onvoldoende, zoals hieronder zal blijken.

Om te beginnen is er wel degelijk sprake van een lang genoeg verblijf in België, waardoor verzoekster thans onvoldoende banden met haar land van herkomst heeft.

Verwerende partij stelt zelf dat verzoekster in 2012 haar land van herkomst verliet en naar Nederlands reisde (sinds begin 2015 werd zij ingeschreven in het Belgische rijksregister - stuk 5). Ook al leefde zij hiervoor 53 jaar in het land van herkomst, neemt dit niet weg dat zij thans al meer dan 8 jaar geen banden meer heeft onderhouden met het land van herkomst.

Zij heeft geen noemenswaardige familie meer in Turkije (stuk 3).

Ook haar paspoort werd overgemaakt (stuk 4), waaruit blijkt dat verzoekster reeds geruime tijd niet naar Turkije is geweest. Het hebben van een reisverzekering doet hier uiteraard geen afbreuk aan.

Verder heeft verzoekster hier daarnaast wel degelijk een gezins- en familieleven, ondanks haar huwelijk werd nietig verklaard.

Er werden verklaringen voorgelegd van de broer van verzoekster en dienst echtgenote, die op legale wijze in België verblijven/Belg zijn (stuk 6).

Er werden tevens verklaringen voorgelegd van familieleden waar verzoekster thans inwoont/ingewoond heeft (stuk 7). Uit de verklaringen van deze mensen blijkt zeer duidelijk dat het om familie gaat. Bovendien schept het samenwonen sowieso reeds een band.

Daarnaast blijkt ook dat verzoekster financieel wordt gesteund door haar dochter en schoonzoon (stuk 8).

Verzoekster heeft dus wel degelijk noemenswaardige familiebanden in België, iets wat zij in Turkije niet heeft.

Verzoekster heeft daarnaast ook bewijzen voorgelegd van haar economische, sociale en culturele integratie.

Zo heeft zij hier inderdaad nooit gewerkt, doch dit heeft te maken met haar gezondheidstoestand.

Niettemin is zij nooit ten laste geweest bij de Belgische overheid, en wordt zij ondersteund door haar familie (wat ook weer aantoont dat zij hier inderdaad noemenswaardige familiebanden heeft) (stukken 9-10).

Zij heeft hier ook een ziektekostenverzekering, waardoor zij ook op dit vlak in orde is (stuk 11).

Daarnaast legde zij tevens documenten voor die betrekking hebben op haar gezondheidssituatie, die hier moet worden opgevolgd, bij haar vertrouwde artsen (stuk 12).

Er is kortom wel degelijk sprake van een familieleven en sociale integratie in hoofde van verzoekster. Zij heeft haar hele leven hier, en dit reeds geruime tijd.

De motivering in de bestreden beslissing wijst dan ook op een gebrekkig onderzoek vanwege verwerende partij, waarmee zij de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dit legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het betreft nochtans een beslissing met een zeer grote impact voor verzoekster. Zij verliest haar verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd...

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende

karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.1.3.1. In een eerste middelonderdeel viseert verzoekster het standpunt in de bestreden beslissing dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en de daarin voorziene uitzonderingsgronden niet van toepassing zijn.

Verzoekster, die met haar uiteenzetting in wezen beoogt gebruik te maken van de uitzonderingsgrond die is voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 1°, toont niet aan dat zij enig belang heeft bij haar argumentatie. Immers, zoals zij zelf benadrukt, vereist de toepassing van deze uitzonderingsgrond in geval van nietigverklaring van het huwelijk dat zij te goeder trouw is geweest. Hoewel zij beweert dat uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 27 februari 2020 blijkt dat zij enkel goede bedoelingen had bij het huwelijk en zij dus te goeder trouw was, blijkt het tegendeel. Zo wordt in het arrest het volgende geconcludeerd, waarbij moet worden geduïd dat verzoekster de appellante is en de man met wie zij het nietigverklaarde huwelijk was aangegaan de tweede geïntimeerde:

“14. Het geheel van de hoger aangehaalde feitelijke elementen levert voldoende zwaarwichtige, precieze en met elkaar overeenstemmende vermoedens aan die (ook) het hof zonder enige twijfel nopen tot het besluit dat er in deze sprake is van een schijnhuwelijk overeenkomstig artikel 146b/s BW. De intentie van minstens één van de gehuwden was kennelijk niet gericht op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Meer bepaald voor de appellante was het aangaan van het huwelijk enkel gericht op het verkrijgen van een verblijfstitel in België en ontbrak de intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Een conclusie waartoe de tweede geïntimeerde intussen overigens ook blijkt te zijn gekomen.

Dat er één positieve woonstcontrole was, dat er een trouwfoto in het appartement hing, dat éénmaal vrouwenkledij aanwezig was en dat er tweemaal (dames)schoenen in de gang stonden, wijst nog geenszins op een samenwoning, laat staan op een duurzame levensgemeenschap.

De door de appellante voorgelegde getuigenverklaringen zijn evenmin van die aard om anders te beslissen.

De - overigens op geen enkele wijze gestaafde - bewering van de appellante dat de tweede geïntimeerde er een overspelige relatie zou op nahouden, overtuigt evenmin.”

Nu het Hof van beroep heeft vastgesteld dat verzoekster niet te goeder trouw was toen zij het huwelijk sloot nu het enkel op was gericht op het verkrijgen van een verblijfstitel in België, en het precies één van de voorwaarden is opdat de uitzondering zoals bepaald in artikel 42^{quater}, §4, 1° van de Vreemdelingenwet zou kunnen worden toegepast, toont zij haar belang bij dit middelonderdeel niet aan.

2.1.3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Op grond van deze bepaling kan de gemachtigde het verblijfsrecht intrekken wanneer de betrokkene valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Gelet op de hiervoor geciteerde overwegingen van het Hof van beroep waaruit de nietigverklaring van het huwelijk definitief blijkt, toont verzoekster niet aan dat de overweging dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan en de huwelijksakte werd voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België en dat er dus sprake is van fraude, de toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet niet zou rechtvaardigen.

Deze bepaling voorziet in zijn tweede lid dat, wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt het verblijf in te trekken, hij rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Volgens verzoekster wijst de motivering terzake in de bestreden beslissing op een gebrekkig onderzoek vanwege de gemachtigde, en zou die laatste het zorgvuldigheidsbeginsel hebben geschonden.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde er in de bestreden beslissing op heeft gewezen dat verzoekster middels de brief van 10 mei 2019 werd aangeschreven om haar humanitaire elementen kenbaar te maken, en heeft ook uitdrukkelijk aangegeven dat hij rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekster ingevolge die uitnodiging heeft overgemaakt.

Over de duur van verzoeksters verblijf heeft de gemachtigde geoordeeld dat de periode waarin zij in het bezit was van een bijlage 19ter, in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst, slechts een relatief korte periode betreft, dat haar aanvragen voor gezinshereniging niet tot een verblijfsrecht hebben geleid en dat geen rechten geput kunnen worden uit illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief resultaat hebben gekend. Aangaande verzoeksters band met haar land van herkomst, heeft de gemachtigde overwogen dat zij daar opgegroeid is en er het overgrote deel van haar leven – met name 53 jaar- gewoond heeft, dat zij de taal nog machtig is en dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het herkomstland. De gemachtigde concludeert dat bijgevolg het aantal jaren verblijf in en haar banden met België geenszins opwegen tegen die in het land van herkomst.

Door louter te beweren dat er volgens haar wel degelijk sprake is van een lang genoeg verblijf in België, dat zij al meer dan 8 jaar geen banden meer heeft onderhouden met haar land van herkomst, er reeds geruime tijd niet is teruggekeerd, slaagt verzoekster er niet in deze motieven als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te laten doorgaan. Waar zij betoogt dat het hebben van een reisverzekering geen afbreuk doet aan het feit dat zij reeds lang niet meer is teruggekeerd, merkt de Raad op dat de verwerende partij zich niet op de reisverzekering heeft beroepen om te stellen dat er nog banden zijn met het land van herkomst. Daarenboven impliceert het gegeven dat een persoon reeds sinds een aantal jaren niet meer in zijn land van herkomst is geweest niet automatisch dat hij er geen banden meer heeft, zeker niet wanneer, zoals de verwerende partij ook opmerkt in de bestreden beslissing, hij er het overgrote deel van zijn leven heeft verbleven, er is opgegroeid en de taal spreekt.

Waar verzoekster betoogt dat zij geen noemenswaardige familie meer heeft in Turkije, terwijl ze die in België wel heeft, stelt de Raad vast dat de gemachtigde erop heeft gewezen dat verzoekster meerdere dochters zou hebben, waarvan het –buiten de dochter die in Nederland woont- niet duidelijk is waar ze zouden wonen zodat het op dit vlak koffiedik kijken is. De gemachtigde sluit niet uit dat zij in Turkije verblijven en voegt daaraan toe dat de loutere verklaring van het bestuurshoofd van de wijk H. dat verzoekster niemand meer heeft in Turkije daarmee eenvoudig zou zijn weerlegd. Verder wijst de gemachtigde erop dat zelfs in het geval dat haar kinderen zich elders hebben gevestigd zij zich bij één van hen kan voegen voor zover zij aan de voorwaarden voldoet. Ook herhaalt de gemachtigde dat verzoekster een volwassen persoon is, die nog de Turkse nationaliteit heeft, de taal nog machtig is en het niet kan worden aangenomen dat zij na 53 jaar verblijf in Turkije er geen familiaal of sociaal netwerk meer zou hebben.

Met betrekking tot haar familie die zich in België zou bevinden, heeft de gemachtigde ook uitgebreid gemotiveerd waarom verzoeksters (al dan niet voorgehouden) verwant- of vriendschappen geen hinderpaal vormen voor het nemen van de bestreden beslissing, en wel om de volgende redenen:

“Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat afgesloten huwelijk werd vernietigd door het de Rechtbank van eerste aanleg in 2018 en dat deze beslissing door het Hof van Beroep werd bevestigd op 27.02.2020. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk.

Er werden verklaringen voorgelegd van dhr. K.A. [...] en diens Belgische echtgenote A.S. [...] waaruit moet blijken dat betrokkene regelmatig bij hen verbleef in 2018 en dat betrokkene de zus zou zijn van dhr. K. In deze dient opgemerkt te worden dat de afstamming niet is aangetoond. Betrokkenes ouders zouden immers M.O. en M.F. heten; die van dhr. K. zouden K.M. en S.F. zijn. Voor zover betrokkene en dhr. K. wel degelijk zus en broer zouden zijn, dient tevens opgemerkt te worden dat zij heden niet meer gezamenlijk gevestigd zijn en betrokkene ook niet door hem financieel wordt ondersteund.

Betrokkene is een volwassen persoon en maakt geen deel uit van haar volwassen broer zijn kerngezin. Uit niets blijkt dat zij geen leven zou kunnen opbouwen zonder zijn nabijheid. Er werd voorts een attest voorgelegd van huisarts dr. V.D. dd. 31.03.2020 waarin onder andere wordt verklaard dat mevrouw hulp krijgt van haar zoon bij haar medische opvolging. Nergens uit het dossier of uit het Rijksregister echter is er een zoon van betrokkene in het Rijk terug te vinden. Verder kan er opgemerkt worden dat uit mailverkeer in het dossier door dhr. K.C. informatie werd opgevraagd aan het ZNA in naam van zijn moeder, met vermelding van betrokkenes naam. De raadsman van betrokkene stelt dan weer in zijn brief dd. 02.04.2020 dat dhr. K. betrokkenes schoonzoon is. Stukken ter staving van enige verwantschap werden niet voorgelegd.

Tot slot is betrokkene heden gedomicilieerd op het zelfde adres als dhr. C.F. en mevr. I.E.. Ook met hen werd geen enkele verwantschap aangetoond, noch zou deze kunnen blijken uit het Rijksregister.

Alle voorgaande (al dan niet voorgehouden) verwant- of vriendschappen kunnen dan ook geen hinderpaal vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

Verzoekster betwist niet dat haar verblijf in het kader van haar relatie inmiddels is achterhaald en evenmin dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in het Rijk. Wel betoogt zij dat zij in België wel degelijk een gezins- en familieleven heeft, zelfs al werd haar huwelijk nietig verklaard. Zij wijst op de verklaringen van haar voorgehouden broer en diens echtgenote, en van een aantal personen waar zij bij heeft ingewoond, en stelt dat hieruit blijkt dat het om familieleden gaat. Zij stipt ook nog aan dat het samenwonen hoe dan ook reeds een band schept, en dat ze financieel gesteund wordt door haar dochter en schoonzoon.

De gemachtigde heeft geïnduid dat de verwantschap niet is aangetoond en de voorgelegde verklaringen als zodanig niet het bewijs vormen van de verwantschap met de familieleden waarvan verzoekster gewag maakte in haar aanvraag, en zij brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat dat een kennelijk onredelijk oordeel zou zijn. De loutere herhaling van haar bewering dat zij in België familiebanden heeft, volstaat aldus niet om op dit punt de motieven van de gemachtigde als ondeugdelijk af te doen.

Wat betreft verzoeksters argument dat er een band ontstaan zou zijn door het loutere samenwonen, moet worden vastgesteld dat zij niet betwist dat zij niet meer samenwoont met K.A. en zijn echtgenote. Waar er verder sprake is van een gezamenlijke vestiging met C.F. en I.E. kan de Raad niet vaststellen dat dit, in het licht van het hiervoor gestelde, zou volstaan om van een ‘gezinsband’ in de zin van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet te spreken, gelet op de voorgaande vaststelling dat geen van de vermeende familiebanden werd aangetoond.

Wat betreft verzoeksters argument dat zij financieel wordt ondersteund door haar dochter en schoonzoon, valt niet in te zien hoe dit argument afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Van een in België verblijvende dochter maakte verzoekster immers geen melding in de aanvraag, zodat dit gegeven de bestreden beslissing als zodanig niet in de weg kan staan. In de mate dat bedoeld wordt op de geldstorting van C.K. van wie nu eens wordt gesteld dat hij de zoon is van verzoekster, en dan weer de schoonzoon, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat ook hier

geen afstammingsband is aangetoond, dat hij niet verblijft in België doch vermoedelijk in Nederland, en dat niet vaststaat dat de geldstorting daadwerkelijk van hem afkomstig zijn. In de mate dat verzoekster inderdaad financieel van C.K. afhankelijk zou zijn, kan deze financiële ondersteuning vanuit Nederland dus evenzeer verder gezet worden wanneer betrokkene zich in Nederland of Turkije gaat vestigen, zo oordeelde de gemachtigde nog. Door enkel opnieuw aan te halen dat zij financieel gesteund wordt, kan verzoekster ook deze motieven niet onderuit halen.

Aangaande verzoeksters economische, sociale en culturele integratie, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing toegelicht dat geen stukken voorliggen waaruit die integratie zou moeten blijken. De ziektekostenverzekering is volgens de gemachtigde geen afdoende bewijs van een mate van integratie die de beslissing in de weg zou kunnen staan, aangezien het hebben van een dergelijke verzekering nu eenmaal verplicht is. Ook het attest dat verzoekster geen leefloon geniet, volstaat niet om een dergelijke integratie aan te tonen aldus de gemachtigde, en uit het administratief dossier blijkt dat zij nooit tewerkgesteld is geweest in het Rijk. De gemachtigde heeft daar nog aan toegevoegd dat niet blijkt dat verzoekster enige stappen, zoals het volgen van Nederlandse lessen of een inburgeringscursus, heeft ondernomen om zich te integreren, om te concluderen dat niet blijkt dat verzoekster een bepaalde mate van integratie zou hebben bereikt die de aard van de beslissing zou kunnen wijzigen.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster daar enkel tegenover dat zij wel bewijzen van haar economische, sociale en culturele integratie heeft voorgelegd. Zij concretiseert echter geenszins over welke stukken dit dan zou gaan en op welke wijze ze zouden zijn veronachtzaamd.

Waar verzoekster herhaalt dat zij een ziektekostenverzekering heeft en op dat vlak dus in orde is, toont zij niet aan dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben geoordeeld hebben dat hieruit geen integratie blijkt.

Tegen het motief dat zij in België nooit gewerkt heeft, en aldus geen blijf geeft van een economische integratie, brengt verzoekster enkel in dat dit verband houdt met haar gezondheidssituatie en benadrukt zij dat zij nooit ten laste is geweest van de Belgische overheid en dat zij wordt ondersteund door haar familieleden. Daarmee maakt zij echter evenmin aannemelijk dat de gemachtigde niet kon oordelen dat zij nooit tewerkgesteld geweest is in het Rijk, om te concluderen dat dus geen economische of socio-culturele integratie blijkt die zich zou verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt tot slot dat zij documenten voorlegde die betrekking hebben op haar gezondheidstoestand. De Raad stelt dienaangaande vast dat de gemachtigde hierover uitgebreid gemotiveerd heeft, zodat het aan verzoekster toekomt om deze motivering in een ander daglicht te stellen door er concrete argumenten tegenover te zetten. Het hoeft geen betoog dat zij daartoe in gebreke blijft en aldus geen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk oordeel aan de oppervlakte brengt.

Samengevat moet worden gesteld dat verzoekster niet *in concreto* toelicht dat en waarom de gemachtigde onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de hoor haar aangebrachte elementen in het kader van de afweging die moet worden gemaakt in toepassing van artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zij toont aldus niet aan in welke zin de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld, dienaangaande onwettig of kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld of niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“1.

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven en familieleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

De motivering van de bestreden beslissing is evenwel niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet voldoende gemotiveerd en heeft geen afdoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, daar er onvoldoende belang wordt gehecht aan het privé- en familie leven dat verzoekster hier heeft opgebouwd.

Nochtans heeft verzoekster hier wel degelijk een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Zo heeft verzoekster hier wel degelijk familieleden (zie supra), andere dan haar vroegere echtgenoot. Zij woont zelfs in bij familie. In Turkije heeft zij niemand meer.

In de bestreden beslissing wordt het privé en familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Daarnaast werd er onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke, sociale en economische belangen die verzoekster hier voor zichzelf heeft opgebouwd (zie supra). In deze zin kan er verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 205.020 dd. 07.06.2018), waarin wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokken persoon, in de zin dat er moet gekeken worden naar zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij hier heeft opgebouwd.

In casu betekent dit dat er ook op dit vlak een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoekster hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.

Zij is hier immers reeds meer dan 5 jaar, heeft hier noemenswaardige (familie)banden opgebouwd, wordt hier medisch opgevolgd, heeft hier een netwerk van vrienden en burens, ... is hier gewoonweg thuis.

Kortom, verzoekster heeft wel degelijk een privéleven en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven en familieleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster opnieuw haar leven zouden moeten opbouwen in Turkije, waarbij men ook dient rekening te houden met haar leeftijd en gezondheid (!); dit vormt een onevenredige schade aan haar privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is gegrond.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven, en luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Voor wat in de eerste plaats verzoeksters gezins- en familieleven betreft, merkt de Raad op dat bij de bespreking van het eerste middel reeds is vastgesteld dat de verwantschap tussen verzoekster en de verschillende personen waarvan zij stelt familie te zijn, niet is bewezen.

Voor het overige moet nog worden benadrukt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen hoe dan ook enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Voor wat K.A. betreft, voert verzoekster geen enkel element aan dat op een bijkomende afhankelijkheid zou kunnen wijzen. Zij betwist ook niet het motief van de verwerende partij dat zij niet meer gezamenlijk gevestigd is met K.A. en dat zij door hem niet financieel ondersteund wordt. Aangaande de andere personen waarbij verzoekster beweert in te wonen, of ingewoond te hebben, merkt de Raad op dat het loutere feit dat zij op hetzelfde adres wonen niet volstaat om een bijkomende afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Voor wat haar (schoon)zoon C.K. en haar dochter betreft, betoogt verzoekster dat zij door hen financieel gesteund wordt. Zoals evenwel reeds is gebleken uit de bespreking van het eerste middel, is niet aangetoond dat de geldstorting daadwerkelijk van C.K. afkomstig zijn, en dat hoe dan ook uit de voorgelegde stukken blijkt dat C.K. vermoedelijk in Nederland verblijft. Zodoende staat niet vast dat

verzoekster in België een gezins- of familieleven heeft met C.K. dat de intrekking van haar verblijfsrecht in de weg staat. In de mate dat verzoekster inderdaad financieel van C.K. afhankelijk is, kan deze financiële ondersteuning vanuit Nederland dus evenzeer verder gezet worden wanneer betrokkene zich in Nederland of Turkije gaat vestigen, zoals terecht is aangestipt in de bestreden beslissing.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat de verwerende partij geen afdoende belangenafweging heeft gemaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM op grond van de gegevens die verzoekster haar ter beschikking had gesteld nadat zij daartoe was uitgenodigd, temeer nu verzoekster niet heeft aangetoond dat zij geen familiaal netwerk meer zou hebben in haar land van herkomst of elders buiten België, gelet op het feit dat de verwerende partij in het ongewisse wordt gelaten over de verblijfplaats van haar dochters.

2.2.4. Verzoekster poneert verder dat de gemachtigde onvoldoende rekening gehouden heeft met de persoonlijke, sociale en economische belangen die zij in België voor zichzelf heeft opgebouwd.

In de mate dat zij zich daarmee op haar recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wenst te beroepen, onderstreept de Raad dat het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekster vermeldt weliswaar dat zij reeds meer dan 5 jaar op het grondgebied aanwezig is, hier noemenswaardige (familie)banden heeft opgebouwd, hier medisch wordt opgevolgd, hier een netwerk van vrienden en burens heeft, en hier thuis is, maar zet geenszins uiteen op welke manier deze elementen haar situatie dermate uitzonderlijk maken dat haar verblijfsrecht niet zou kunnen worden ingetrokken, en zij haar privéleven niet elders zou kunnen uitbouwen. De normale binding die ontstaat met België enkel door een zekere verblijfsduur is op zich immers niet voldoende om aannemelijk te maken dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

Dit klemmt des te meer nu de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft toegelicht dat verzoekster geen stukken voorlegt van haar economische, sociale en culturele integratie, dat het aantal jaren verblijf in en haar banden met België geenszins kunnen opwegen tegen die in het land van herkomst, dat zij geen stappen heeft genomen om zich te integreren, en dat alle eventueel verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België en andere humanitaire elementen waar rekening mee gehouden moet worden, werden opgebouwd onder valse voorwendselen. Ook werd rekening gehouden met de door haar aangevoerde gezondheidstoestand. Verzoekster voert tegen deze overwegingen geen enkel concreet verweer.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar privé, gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM de verwerende partij ervan had moeten weerhouden om de thans bestreden beslissing te nemen, en evenmin dat zij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot dit besluit is gekomen of hierover niet of niet afdoende heeft gemotiveerd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS